

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 102.299 van 21 december 2001
in de zaak A. 87.220/VII-19.638**

In zake : XXX,
 wonende te 3300 TIENEN,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX van Slovaakse nationaliteit, op 11 oktober 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 1999 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 6 januari 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 21 september 1999;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2001 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, die verschijnt in persoon, van adjunct-adviseur N. DUMONT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 23 september 1998 en verklaarde zich op 24 september 1998 vluchteling.

1.2. Op 6 januari 1999 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 20 september 1999 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt:

"Betrokkene werd verhoord op 29 april 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Slovaakse taal machtig is.

Betrokkene, van Slovaakse nationaliteit en van zigeunerorigine, verklaart op het Commissariaat-generaal dat hij tijdens zijn legerdienst werd geslagen door blanken omwille van zijn origine. Omdat zijn legeroversten niets zouden hebben ondernomen zou betrokkene uit het leger gevlucht zijn. Betrokkene zou dan vanaf oktober 1993 gedurende acht maanden een gevangenisstraf wegens desertie hebben uitgezeten. Voorts zou betrokkene problemen hebben gekend met zijn moeder en met skinheads omdat hij een relatie had met een blanke vrouw, zijn echtgenote Z.R. (O.V. 4.767.503). Betrokkene, die toen bij zijn moeder woonde, zou een viertal jaren geleden met zijn gezin verhuisd zijn naar zijn schoonouders, omdat zijn moeder bang was problemen te krijgen omdat betrokkene getrouwd was met een slovaakse. Tot aan hun vertrek zouden betrokkene en zijn gezin gewoond hebben bij zijn schoonouders. Betrokkene en zijn echtgenote zouden beledigd en bedreigd zijn geworden door skinheads. Twee jaar geleden zou betrokkene bij een bushalte door skinheads zijn geslagen. Dit zou de enige keer zijn dat er tegen betrokkene en zijn gezin fysiek geweld werd gebruikt. Tegen betrokkenes zoontje zou er nooit fysiek geweld zijn gepleegd. De politie zou de klacht niet aangenomen hebben omdat betrokkene de identiteit van de daders niet kende. Betrokkene zou voorts geen klacht meer hebben ingediend naar aanleiding van andere minder erge incidenten met skinheads omdat de politie toch niets deed. Betrokkene zou echter nooit problemen hebben gehad met de Slovaakse overheid. Betrokkenes zoontje zou bovendien geen geneesmiddelen zijn voorgeschreven en daardoor moest betrokkene deze zelf kopen hetgeen hij niet kon vermits hij werkloos was. Omwille van zijn origine zou hij geen werk hebben kunnen vinden. Zijn echtgenote zou één jaar geleden haar werk zijn verloren omdat ze getrouwd was met een zigeuner. Betrokkene had het gevoel dat niemand wou helpen en daarop besloot hij met zijn gezin zijn land te ontvluchten. Betrokkene reisde richting België waar hij, samen met zijn echtgenote en zijn minderjarig zoontje op 24 september 1998 asiel aanvraagde.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat door een aantal tegenstrijdigheden tussen betrokkenes verklaringen en tussen zijn verklaring op het Commissariaat-generaal en dit van zijn echtgenote de geloofwaardig van zijn asielrelaas danig wordt ondermijnd. Zo verklaarde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij vanaf augustus 1993 opgesloten werd omwille van desertie uit het Slovaakse leger en dat zijn zoontje geschopt en geslagen werd. Zijn echtgenote verklaarde dan weer op het Commissariaat-generaal dat het incident bij de bushalte plaatsvond in 1995; dat ze na dit incident klacht hadden ingediend bij de politie en dat hun kind wel medicatie kreeg.

Tenslotte dient gezegd dat in het kader van de asielaanvraag van betrokkenes echtgenote die zich op dezelfde feiten baseert een negatieve beslissing werd genomen wegens het bedrieglijke karakter van haar verklaringen.

Door bovenstaande elementen is het niet mogelijk nog enig geloof te hechten aan betrokkenes vluchtrelaas.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 6 januari 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord opwerpt dat het beroep tot nietigverklaring te haren opzichte niet ontvankelijk is; dat zij in haar brief van 3 oktober 2001 verklaard heeft in alle voor de Raad van State hangende zaken afstand te doen van deze "exceptie";

2.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in diezelfde memorie van antwoord verder nog opwerpt dat het verzoekschrift geen ontvankelijke middelen bevat; dat, zoals hierna zal blijken, deze exceptie ongegrond is;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat luidt als volgt:

"Middel van machtsoverschrijding afgeleid uit de schending van art. 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dat conform art. 62 van de vreemdelingenwet de administratieve beslissingen met redenen omkleed dienen te worden;

Dat uit de rechtspraak van de Raad van State volgt dat het de wil van wetgever geweest is te eisen dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig zou worden gemotiveerd;

Dat de verklaringen van verzoeker door het Commissariaat-Generaal in een verkeerd daglicht werden geplaatst en totaal uit zijn context gerukt werden, om alzo tegenstrijdigheden te bewerkstelligen.

Dat geen rekening gehouden werd met al de grieven van verzoeker en hierop niet geantwoord werd;

Dat hieruit zeer duidelijk blijkt dat de beslissing op onvoldoende wijze gemotiveerd is.";

Overwegende dat de in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt;

Overwegende dat uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het eerste deel van die beslissing op uitgebreide wijze én uiterst gedetailleerd de verklaringen die de verzoekende partij tijdens de diverse verhoren in het kader van de asielprocedure heeft afgelegd, uiteenzet; dat vervolgens de bevindingen worden weergegeven van het onderzoek van deze verklaringen; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de hand van deze vaststellingen ten slotte concludeert dat de asielaanvraag van betrokkene bedrieglijk is; dat bijgevolg dient te worden besloten dat de bestreden beslissing blijkt te zijn genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen; dat deze de bestreden beslissing blijken te kunnen dragen en derhalve afdoende en deugdelijk zijn;

Overwegende dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij kennis heeft genomen van de bevindingen, vaststellingen en conclusies van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die hebben geleid tot de bestreden beslissing, aangezien zij deze bij de uiteenzetting van haar middel betreft;

Overwegende dat de verzoekende partij niet uiteenzet op welke wijze haar verklaringen in een verkeerd daglicht zouden zijn geplaatst of uit hun context zouden zijn gerukt; dat de verzoekende partij beweert dat niet werd geantwoord op al haar grieven; dat zij echter niet vermeldt waaruit deze grieven dan wel bestonden; dat de verzoekende partij zich beperkt tot algemene affirmaties; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel opwerpt dat luidt als volgt:

"Middel van machtsafwending en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat de rechtsleer van oordeel is dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen dat het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen;

Dat de voor een belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen.";

Overwegende dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten welke belangen de commissaris-generaal had moeten afwegen; dat zij evenmin verduidelijkt in

welke mate de nadelige gevolgen van de bestreden beslissing onevenredig zouden zijn met het doel van deze beslissing; dat de verzoekende partij zich opnieuw beperkt tot algemene affirmaties; dat de beschouwingen die de verzoekende partij naar voor brengt niet aannemelijk maken dat er sprake zou zijn van machtsafwending of van een schending van de zorgvuldigheidsplicht of het redelijkheidsbeginsel; dat het tweede middel niet gegrond is;

3.3. Overwegende dat de verzoekende partij een derde middel opwerpt dat luidt als volgt:

"- Inbreuk op de Conventie van Genève:

Het komt verzoeker voor dat zowel op grond van de omstandigheden waarvan de Commissaris-Generaal op het ogenblik van het nemen van de omstreden beslissing kennis had, als op grond van de overige omstandigheden die verzoeker thans laat gelden, tot de kennelijk en volkomen en kennelijke onredelijkheid minstens onwettigheid van de weigeringsbeslissing dient te worden besloten en dit wegens schending van de ingeroepen wetsartikelen en algemene rechtsbeginselen;

Dat alle toepassingsvoorwaarden van art. 1 van het Verdrag van Genève vervuld zijn;

Dat er een subjectieve vrees in hoofde van verzoeker aanwezig is voor zijn leven en zijn fysieke integriteit in het land van herkomst;

Dat indien het bevel om België te verlaten uitgevoerd zou worden zulks een moeilijk te herstellen nadeel zou teweegbrengen.";

Overwegende dat artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is; dat deze verdragsbepaling geen duidelijke en juridisch volledige bepaling is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt; dat aan deze bepaling derhalve een directe werking moet worden ontzegd; dat de verzoekende partij de rechtstreekse schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève niet dienstig kan inroepen;

Overwegende dat, wat betreft de bewering van de verzoekende partij dat “indien het bevel om België te verlaten uitgevoerd zou worden zulks een moeilijk te herstellen nadeel zou teweegbrengen”, moet worden opgemerkt dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel in het kader van de huidige procedure, zijnde een beroep tot nietigverklaring, niet ter zake doend is; dat het derde middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zevenduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenentwintig december tweeduizend en één, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.